

PERIÓDICH SATÍRICH,

HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITÈRARI

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

FRANCISCO TÀRREGA.

Es lo rey de la guitarra:
entre la guitarra y ell
hi ha una corrent misteriosa
que 'ls enllassa estretament.

Qui no l' ha sentida encara
vibrant baix sos dits d' acer,
no sab la font d' armonia
que tanca aquest instrument.

ENTRE EMINENCIAS.

La plassa de Sant Jaume està completament deserta. Son las dugas de la nit, y, com es de suposar, no hi ha mistayres, ni cotxeros, ni camállichs, ni concejals, ni gossos.

Unicament hi ha un sereno; pero sens dupte l' home, considerant que la nit s' ha fet per dormir, ha comensat per assentarse en un reconet, ha seguit per ensopirse y ha acabat per ferhi una bacayna, ab tota la patriarcal calma de qu' es capás un sereno barceloní.

Com si la dormida del cantor de la nit fos una senyal convinguda, tant bon punt lo sereno deixa sentir los primers esbufechs que revelan lo seu estat patològich, l' estàtua de 'n Fivaller comensa á bellugarse, deixant caure pesadament la mà que de dia acostuma á tenir extesa, y allargant lo bèch ab cert d'issimulo, crida, dirigintse á l' altra banda de la porta principal:

—¡Don Jaume! Ja podéu baixar.—

La figura del rey *conqueridor* s' estremeix ab satisfacció y s' aboca també en direcció al conceller.

—¿Voléu dir, Joan, que no hi ha perill?

—Ni gota;—respon lo conceller saltant graciosament sobre l' acera:—la plassa està solitaria, lo sereno dorm, lo veynat reposa; podéu deixar la capelleta sense cap cuydado.—

Y en efecte; don Jaume rebot per terra los documents qu' empunya tot lo sant dia y baixa del ninxo, dirigintse en busca del conceller.

Una apretada de mans, l' abressada de reglament y un parell de cortesias.

—Soposo—diu en Fivaller,—qu' estaréu una mica cansat... ¿Assentémnos?

—Ja ho havéu dit.—

Los dos personatjes buscan lo pedris d' una

portalada y prenen assiento ab la mateixa satisfacció que si ocupessin una butaca ab mollas.

Don Jaume es lo primer en enrahonar:

—¿Sabéu, Joan, que aquí á Barcelona hi fa una calor estupenda?

—Ja me 'n he adonat. Desde que don Paco es alcalde, tot está desorganizat; hasta la temperatura.

—¿Voléu dir?

—¿Qué? Es un home capás de qualsevol cosa. Vos no 'l coneixéu, don Jaume, vos no 'l coneixéu: cada vegada que 'l veig atravesar aquesta plassa, entrant á la casa de la vila penso entre mí:—¿Quina desgracia deu anar á fer?—Y quan lo veig sortir, involuntariament penso.—¿Quina desgracia deu venir de fer?

—Ara comprench perque sempre sento que la gent que passa pèl davant mèu, diu pestes del alcalde.

—Ah! ¿veyéu? ¿es dir qu' heu sentit alguna cosa?

—¡Uy! Moltas. Los cotxeros de punt casi bè no fan res més que murmurar de la primera autoritat, los camálchs los secundan admirablement, y hasta las ninyeras que venen per aquí li dedican una que altra xufia.

—Gracias á Dèu que ho havéu sentit ab las vostres propias orellas y que ara ja no diréu si aixó son malevolensas mevas.

—No, Fivaller; ja sabs que 't tinch per una persona decent y 't crech incapás de calumniar á ningú, per fusionista que sigui; pero devegadas me 'n dius unas...!

—Es la pura veritat. Miréu, sense anar més lluny. Avuy sortían dos fulanos d' aquell estanch que hi há al costat de *La Cartuja de Sevilla*, y enrahonant enrahonant s' han vingut á aturar davant de la mèva capelleta. A la quènta eran fusionistas y estavan enterats dels misteris de la Casa gran, perque manossejavan los noms ab molta familiaritat, y citavan los fets y las fetxas ab molta destresa. Pues bè: al final de la conversació un d' ells ha preguntat:—¿Cóm s' explica, donchs aquest amor que don Paco tè á l' alcalde? ¿á qué vè aquest empenyo en no soltar la vara?—Y ¿sabéu qué ha respost l' altre?

—¿Qué?—exclama don Jaume ab ansietat.

—Ha respost que...

Y en Fivaller, inclinantse, diu algunas paraulas á la orella de don Jaume.

—¡Oh!—cria aquest fent una espantosa extremitut.

—Cuydado; no 'us esgarrifeu tant inconsideradament, que se 'us podria rompre alguna cosa: ja sabéu que las personas de mármol son molt trencadissas.

—Pero .. ¿aixó es possible? ¿d' aquesta manera s' han tornat los ajuntaments de Barcelona?

—D' aquesta, don Jaume, d' aquesta. Una de las cosas que més m' admiran en los ciutadans barceloníns es la incomprendible patxorra ab que 's deixan... administrar,—diguemne administrar—los seus interessos. Tant se me 'n dona si 'm creyéu com nó; pero lo qu' es avuy día, respecte á corporació municipal, Barcelona está á la mateixa altura de la última població d' Espanya.

—¡Fivaller!

—Tal com sona, don Jaume Jo, tot fent lo pa-jès, no deixo escapar ni 'l més petit detall y creyéu que més de quatre vegadas, quan passen certs concejals vora mèu, me vè la tentació d' aplastarlos ab una manotada per donarlos á entendre que no 'ls perdo de vista y que sé tot lo que portan entre mans.

—¡Pero l' alcalde. l' alcalde...! Jo 'm creya qu' era un gran home y hasta recordo que mitj Barcelona va dirigir una petició á Madrid solicitant que 'l fessin alcalde primer.

—Pues de fixo que tots los que van solicitarho, solicitarian avuy de Lona gana si sabian que habian de ser escoltats, que donguessin los despatxos á don Paco y l' enviessin á caseta... ó á Olérdula; con més lluny millor.

—¿Tant, tant?

—¡Vaya! ¿No 'us havéu enterat de las saragatas que ocasionan las obras del Parque? ¿no havéu sentit los rumors que han corregut sobre 'l nou matadero? ¿no heu vist la conducta de don Paco davant del *modus vivendi*? ¿no 'us han contat lo que hi ha sobre 'l pas del carril per sobre 'l moll?

—Si. . ja se alguna cosa; pero escolta; ¿podrias explicarme qu' es aquest enredo que s' ha armat respecte á la explossió de la caldera de can Morell y Murillo?

—Prou... es tot' una historia. .—

De repent se sent un horrorós estrépit dintre de ca la Ciutat y la reixa s' obra.

—¡Recristina!—murmura en Fivaller—¡l' alcalde era dintre y ara va á sortir! ¡Als nostres puestos desseguida!—

Y en un salt s' enfilan á las sèvas capellas.

Realment; lo ruido aumenta y de la Casa gran surt alguna cosa de bulto.

Pero no es l' alcalde primer.

Es lo carretó dels gossos.

A. MARCH.

PER CARAMBOLA

Era de nit.

Lo rellotje del poble acabava de tocar dos quarts de deu.

Jo havia pres café y m' estava aburrint, contemplant un partit de manilla, fastidiat ja de fer lo *solitari* ab un joch de cartas, y haver malehit cent cops la mandra del rellotje que no acabava may de tocar las deu, qu' era l' hora de la cita.

Y nada menos que la tenia ab lo tipo més cayo del poble; de cabells rossos com las dobles de cinch duros, uns ulls més bellugadissos que l' agulla d' una brújula, una boqueta que quan riu se li forman á cada costat uns clots capassos de... de... de . vaja no vull dilshi de qué son capassos, perque 'ls donaria un mareig que no sabrian cóm ferse'l passar.

Donchs aquests cabells, aquesta boca y aquests clotets, son parts integrnts de la Pauleta, ó sigui la mèva xicota, la nena més aixerida y graciosa que hagin pogut may imaginar-se.

Oh, 'ns estimavam.

Pero jo estava cansat d' aquell amor de cantonada; jo volia tractarla de més aprop: feya temps que demanava una cita en paratje reservat, y per últim, vaig insistir tant, pensant ab alló de *pobre porfiado saca mendrugo*, que va concedirse'm lo que demanava.

La concessió sigué feta d' aquesta manera.

—Perque vegis que t' estimo de veras y que també desitjo tenirte al mèu costat sense que ningú 'ns destorbi, vaig á cometre una imprudencia que pot costarme cara. Avuy á las deu de la nit t' esperaré á casa; passa per la porteta del darrera, qu' estaré ajustada... Pero per Dèu que siguis callat... no 'm comprometis; vigila quan

entris, que ningú 't vegi... ¡Ah! de qui tens de guardarte més es de la dona del barber del costat de casa, que si 't veyia estavam frescos; l'endemà ho sabria tot lo poble. Are no cal que 't diga res més; fins á las deu.—

Y aquell mandra de rellotje lo mateix qu' estés parat.

—¡Bah, bah!—vaig dirme—anémse'n; mentres tant regoneixerém lo terreno.

Y vaig sortir del café.

Ja soch al lloch de la cita. Quin carrer més fosch... ¡Uf! quina atmósfera més perfumada... Pero ab aquesta fosca, qui troba la porteta? M' ha dit qu' estaria ajustada. Donchs las pitjaré to- tas fins que trobi la sèva...

Calla, un raig de llum que surt d' una finestra.

¿Si será la barbera que vigila? Prou la faig tornar á dintre d' un cop de roch. Que 's cuidi d' ella, que prou feyna tè á casa sèva segons diuhen malas llenguas...

Si no m' enganyo, la porta ha de ser per aquest indret.

Vejám... tancada. ¡Ah!... es aquí... no hi ha dupte; está ajustada. Entrém...

Y vaig ficarme á dintre.

Y tot caminant á las palpentas, pegant are un cop de cap, y més endavant un cop de péu, vaig seguir avant, fins que ab las mans vaig trobarne unas altrás. . . allargo 'l cap y va sentirse un petò.

Aquella boqueta riallera que tantas vegadas havia admirat á la llum del dia, va semblarme á las foscas, de llabis més abultats. Vaig pensar que seria un efecte d' óptica.

Després ab veu molt baixa, 'm digué:

—Dónam la má y segueixme.—

Y com qui acompanya un cego, va guiarme ab molta destresa, com si ja hi estés acostumada, per entre mitj de la foscuria.

Uns quants passos mes y 's para, dihentme:

—Som á l' escala, n' hi ha nou.—

Conto nou grahons, y alto: hem arribat á la porta; l' obra ab cuidado y entrém.

Alsa 'l metxero d' un quinquè qu' está baix, y...

Dugas exclamacions: un ¡¡Ah!! d' ella, y un ¡¡Cristo!! meu

M' havia equivocat de porta: era... ¡la barbera! qu' esperava á un altre...

Quatre excusas per part d' ella barrejadas ab un singloteig bastant ben imitat al natural, y uns quants piropos per ma part capassos d' enternir, no á una barbera, sinó á tot' una barberia, foren suficients pera posarnos d' acort, y que jo sortís al cap d' un parell d' horas, emportantme'n lo senzill cor de la barbera

Es inútil dir que d' aquell día en avant vaig esser lo parroquia més constant que tingué la barberia.

RAMONET R.

¿SABS...?

Era de nit. Platejava
la lluna l' aygua escumosa
del riu. que amor murmurava,
y á dins del bosch s' aspirava
dols flayre de lliri y rosa;
y sota un cel clapejat
de resplandents estrelletas,
jo ab lo teu coll abraçat
besava de amor cegat
tas sonrosadas galletas.

Y mentre així, vida mía,
ta cara febrós besava,
lo bosch d' amor s' extremía
y la brisa que corría
lo canyar balandrejava.

Mes quan estava extasiat,
rumors de passos sentí:
m' aixeco mal humorat
per veurer l' atolondrat
que 'ns venía á descubrí,
y al veurer jo, vida mía,
lo que la lluna 'm mostrá,
corrents d' aquell lloch fugía...
ton gueto era que venía
ab un garrot á la má.

SIR BYRON.

Vico 'l dia del seu benefici va excedirse. Tenia 'l teatro plé y ell estava ple també de aquell entusiasme, de aquell ardor artístich, que 'l dia que vol, l' elevan al nivell dels gegants de l' escena. En lo drama: *Ó locura ó santidad* va fer cosas assombrosas Lo públich li recompensava una frasse, un moviment, un gesto ab tempestats de aplausos que 's reproduhian á cada moment durant tot lo curs de la representació. Al final de l' obra va tributárseli una de las ovacions més entussiasas: flors, versos, coloms, regalos. . y discurs de 'n Vico. Discurs curt, sense apuntador: quatre paraulas justas: pero sortidas del cor.

∴ Al mestre Audrán li ha passat lo que acostuma á passar á tots los autors que 's donan á coneixe ab una obra d' un mérit excepcional é indiscutible. La sarsuela *Juramento de amor*, estrenada últimament al *Tivoli*, es no sols una obra bona, sinó una obra superior; pero ha sigut precedida per *La Mascota*, y comparada ab aquesta popular opereta, resulta fluixa y pàlida.

En ella hi ha lo que ni 'ls autors més fecundos saben evitar; es dir, reminiscencias més ó menos dissimuladas de la sèva primera obra, y un modo de fer que la recorda á cada instant.

Apart de tot aixó, *Juramento de amor* s' escolta ab gust y 's fa aplaudir. La fresca inspiració del mestre Audrán ha trobat motius nous y d' una delicadesa incomparable. Al costat de trossos enjogassats y lleugers, destacan de tant en tant pessas deliciosas impregnadas de sentiment y poesia. No precisaré quinas son las millors, perque l' espay no 'm permet exténdrem, ni ha sigut lo meu propòsit fer d' aquesta obra una crítica detallada.

L' arreglo, fet pèl distingit actor Sr. Colomé, es bastant acertat y revela destresa y coneixement del género, si bé adoleix d' alguns giros violents, fills, al meu entendre, de la precipitació ab que sens dupte haurá arreglat la traducció.

Lo desempenyo es molt acceptable. Com sempre. la simpática Mendez s' hi lluheix. donant vida y reileu al paper de *Rosita*: lo baritono Ferrer la secunda perfectament y la Perez, la Pocoví y 'ls senyors Rodriguez y Lopez acaban de fer agradable 'l conjunt.

No 's descuydin d' anar á veure *Juramento de amor*, perque la companyia está á punt de despedirse y es una obra que val la pena.

∴ ¿Han vist may un públich delirant? Donchs diumenje passat l' haurian vist en lo *Teatro Ribas*. Valero representava *La Carcajada* y al aca-

¡LA RAMBLA!

Tranvías que fan desgracias,
criadas que discuteixen,
flors que 'ns empapan d' aromas,
joves cursis que lluheixen,

pintors de à céntim lo metro,
café ab llet casi de balde,
i tot banyat ab la llum
que escampa à son pas l' arcaide!

bar la feyna, va omplirse l' escenari de vanos y sombreros. No n' hi havia prou y 'l més entusiastas van escalarlo, per omplir al artista de abressadas. No n' hi havia prou encare, y 's veyá gent del segon pis despenjantse per las columnas, per arribarhi m' s depressa. Quan aquell dia no va ensorrarse 'l *Teatro Ribas*, ja hi poden pujar de peus: es un teatro molt sólit.

Are comprench perque viu lo vell Valero: viu de l' entussiasme del públich.

Dilluns vaig veure al seu fill Ricardo en lo drama *Lo que vale el talento*. Ricardo Valero es també un gran artista: feya un vell mestre d' estudi, y en alguns moments se confonia ab lo seu pare. Ell si que pot ben dir que 'ls testos se semblan á las ollas. Que siga l' enhorabona.

∴ Al *Circó Equestre* ha debutat lo saltari Salvador Mendoza, que salta bastant; pero no com lo primer del mon, segons anunciava, y la *troupe Villion* que fa exercicis en lo velocípedo. Hi ha una criatureta de uns quatre anys que no t'è rival. Sembla una joguina.

N. N. N.

ACUDITS.

Lo que vaig á relatarlos passa en una Universitat:

Catedràtic:—¿Quina diferencia hi ha entre l' animal racional y l' animal irracional?

Deixeble: *Després de pensar molt.*) La diferencia consisteix en lo nom de cada un d' ells.

Catedràtic:—A veure, expliquis.

Deixeble:—Lo nom *irracional* está escrit ab una *i* mes que 'l nom *racional*.

Catedràtic:—S' equivoca: la única diferencia que hi ha es la següent: los irracionals no 's miran may cap llibre y 'ls racionals, sí. Ja pot retirar-se.

S. DE CABALLERÍA.

Volta posarse un individuo á fer lo negoci de caballs y lo primer que va fer sigué enterarse de com se coneixia l' edat d' ells.

—Se coneix per las dents li van respondre.

L' endemá tractava de comprarne un, li mirá la dentadura y digué:

—No 'l vull, perquè t'è 32 anys.

PELA-CANYAS.

Una colla d' estudiants acompanyaren á un pajés del seu poble á una xocolateria, demanant xocolate ab ensiamada.

—¿Ensiamada? exclamá 'l pajés: que hi posin quatre olivetas.

Lo bon home creya que 's tractava de amanir una plata d' ensiam.

V. D.

Dos amichs acabant de dinar estavan recolzats en una butaca, plens de nyonya.

—Are comprench, digué un d' ells, los encants de la vida oriental. Es una delicia ser moro.

—¿Per qué?

—Perque un está tot lo día repatallat com are, sense fer res y t'è qui li aguanta la pipa y qui li posa á la boca.

—Escolta ¿y 'l moro que ha d' aguantar la pipa?

L' altre vá callar.

R RUMIÁ.

INCONSEQUÈNCIA.

Per probar qu' aquella gent que va negre y fa farúm dona fum en lloch de llum y es sols bona aparentment, puig pregona la virtut sent qui menos la practica, vull contarlos una mica de doctrina del embut.

Bastará que aixequi 'l vel, (per no ferho d' altres variats) de las cosas necessarias segons diuhen, per 'ná al cel.

Tinguéu FE, creguéu á cegas... no dupléu de cap misteri...

—Donchs ¿per qué tenim criteri?

—Perque si, no moguéu bregas.

Y 'ls que així 'ns volen convéncer si es que en algo tenen fé, es en que Carlos Seté tart ó d' hora t'è de véncer.

No perdéu may l' **ESPERANSA**, sempre diuhen, d' aná al cel perque Déu t'è 'l cor de mel y de perdonar no 's cansa.

Douchs ab gran satisfacció ells esperan, y ab defici, que renaixi 'l Sant Otici... lo torment... l' inquisició.

Practicant la **CARITAT** nostre cor se purifica.

Si la fé m' de mica en mica ajudem l' humanitat.

Está bé; pero després surten ells ab la bassina ab l' excusa peregrina qu' es p'el Papa qu' está prés.

BONAS OBRAS sobre tot, diuhen ells; *siguém humans, qui no ho es amichs germans, en lo cel entrar no pot.*

Aixó sí d' *Obras* ja 'n van fent y ab luxu sorprendent; aquí iglesia, allá convent, mes las *bonas* ¿ahont las fan?

Consti d' ara en endavant que 'ls que tenen majordona lo que diuhen dalt la trona ab sos actes ho desfán.

J. PORTERÍA.

La patria está salvada: ja tenim donas toreras. La Fragosa... La Rubia... La Morena... ¡que s'è jo! L' afició 'ns ha caygut á sobre de plé á plé, y surten toreras, com bolets després de una bona pluja.

Apesar de que aixó de torejar ja 'ls vè de lluny á las espanyolas.

No n' hi ha pochs de homes de *buen trápico*, que responen sempre als *recortes* de una bona móssa.

Y homes ab banyas y tot.

Pero allá ahont s' han de veure aquestas donas toreras es en la sórt de matar.

Podrán matar á *vola-pié*: van prou lleugeras per ferho.

Podrán matar *recibiendo y aguantando*, que aixó es molt propi d' ellas.

Lo que jo dupto que arribin may á matar es *con un mete y saca*.

No, no: aixó es completament impossible.

Continúan las obras d' *enfustament* de la Rambla.

Dels tascons que hi posan hi ha qui 'n diu tarugos.

En vista de lo qual, un partidari acérrim de todas las innovacions, proposava que de la Rambla del Centro d' aquí en avant se 'n digués:

Rambla dels Tarugos.

Un altre exclamava:

—Mala enguanyada fusta. Si al menos la fressen de bayeta verda...

—¿Y per qué han de forrarla?

—Per jugarhi al billar.

Rebut pèl corréu.

Las noyas y los petóns.

Si aixís com mostra no deixa quan algú estampa algun bés en las galdas de una nena, un pèl tant sols hi deixès, moltes de aquestas que diuhen.

—¿Qui me 'n fès un, ay pobret!
Portarian mes patillas,
que 'l Sr. Rius y Taulet.

Dos anti-alemanys.

Se queixan los vèhins dels encontorns del Seminari de que en tota l' isla que ocupa aquest edifici no hi creman més que dos tristos fanals. Aixó es un extrém.

L' extrém del amor al oscurantisme.

Diumenje, á pesar de ser día festiu. las brigadas van treballar en l' *enfustat* de la Rambla.

¿Han vist quin escándol?

Vaja que si jo fos capellá, no passaria may més per la Rambla.

Encara que la més guapa de las mèvas penitentas m' hi dongués cita.

Vaja, adèu tradició... adèu poesia.

Dintre de poch, segons sembla, per ordre de D. Francisco, 'ls serenos haurán acabat de cantar. l' hora pèls carrers.

¡La una y media, sereno!

¡Las dos y cuarto, nublado!...

No tindrem més que serenos muts, que recorreran la via pública com tristos fantasmas, anyorant los bons temps en que feyan la competencia á n' en Massini y á n' en Gayarre.

¡Pobres serenos!

¡Vaja que n' hi ha per perdre la serenitat!

Lo Sr. D. Francisco Perpinyá Garcia 'ns ha favoregut ab un exemplar de sa llegenda trágica en tres actes y en vers, titulada: *La Cruz de Castellar*

Es una obra escrita ab galanura, que fou representada en lo *Teatro Ribas* per la companyia del Sr. Riquart y rebuda ab grans aplausos.

Se ven en la llibreria de Lope.

¿No veuhen lo que tè l' anar á manifassejar per las iglesias?

A una pobra dona qu' entrava en l' iglesia de San Cristófol del R. gomir li va caure á sobre una escala de má, causantli alguns trenchs al cap.

Qui no vulga pols que no vaji l' era.

Qui no vulga pendre mal que no vaji á missa.

Lo Papa, en nom de la Iglesia diu que ha condemnat l' incineració dels cadávers.

Me sembla que ha fet molt bè, ja que tothom está obligat á mirar p-ls seus interessos.

Y la Iglesia, que no pot prescindir dels s'us, ha de conservar cuidadosament los cementiris, que després de tot, ab la descomposició dels cadávers, son focos permanents de infecció

La infecció produheix malalties.

Las malalties produheixen cadávers.

Los cadávers produheixen enterros.

Y 'ls enterros produheixen recursos.

¡Y quina calor més tremenda!

Una frasse:

—Are si que fins los ganduls se guanyan lo pá ab lo suor del seu front.

Un altre fet que demostra també lo pernicios de freqüentar las iglesias.

Estavan reunits los banyistas de Cardó dintre del temple, quan tot de un plegat va entrarhi una serp que tenia més de un metro de llargaria.

¡Quins crits, quins xiscles y quins atachs de nervis!

Per últim la serp va ser morta.

Y escoltin.

L' entrada de una serp en la iglesia de Cardó ¿qué no podia ser obra de miracle?

La Puríssima Concepció porta una serp als péus ¿no podia ser aquella la serp de la Puríssima?

Jo ja ho veig: los que son massa devots no hi creuhen ab los miracles.

He sentit á contar que un de aquests días ha arribat á Barcelona una numerosa comissió de valencians.

La primera y única visita vá ser pèl Sr. Fontrodona.

Y contan que al veure 'l, ván tirárseli al péus, y ab las mans plegadas y 'ls ulls en blanch, tots ells exclamavan:

—D. Ignaci, per pietat: arréglins aixó del arrós!

La Patti ha donat un concert, en lo qual hi ha pres part lo seu marit, que diu que fa anomenarse Mr. Patti

Y tè rahò: perque tota l' importancia de aquest matrimoni dimana d' ella... L' importancia y 'ls quartos.

Hi ha pobres casats que pagan lo pato.

Pero en Nicolini 'l cobra.

Una conversa, cassada al vol.

—Ola ¿cóm es que vas negre? ¿Qué portas dol?

—Sí.

—Y per quí 'n portas.

—Per la dona.

—L' has perduda?

—No: l' havia perduda; pero li tornada á trobar.

Demà dissapte 's publicarà un número extraordinari de **La Campana de Gracia**, dedicat al **Modus vivendi**.

Un metje molt conegut se passeja per la Rambla en companyia de un amich, en lo moment en que passa un enterro.

L' amich qu' es un bromista de primera, li fa l' ullet senyalantli la caixa Y 'l metje respon:

—No, aquest si que no es mèu... T' ho juro.

—¿Es cassador, vosté? van preguntar á un individu.

—No hi cassat més que una sola vegada á la vida.

—Ah, ja entench: devia disgustarse per no haver mort res.

—Al contrari, per haver mort massa.

—¿Qué va matar?

—Un guarda-bosch.

Vichila los carreteros,
saluda á los concejals,
pone en paz á las criadas,
hace escombrar los portals,
guarda el carretó dels gossos,
corre detrás dels xavals...
¡que vida más perra portan
los pobres municipals!

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—No-ta-ri.
2. Id. 2.ª—Rom-bo.
3. SINONIMIA.—Promès.

4. ANAGRANA-CONVERSA.—Cirilo-Lirico-Call.
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Marcelino.
6. TRENCA-CLOSCAS.—Mallorquinas.
7. TERS DE SÍLABAS.—VI LO VI
LO RE TO
VI TO RIA
8. GEROGLÍFICH.—Com més altars més sants.

XARADAS.

I.

—Tant y tant l' estimo, hermosa Total.
que amor sento al veure tersa hermosa dos
¡per favor escóltim!

—¡Fuji fastigòs!

—¡Miris que pateixo!

—¡Qué n' es d' animal!

—Sas gallas, nineta. sens dirli de broma
son blancas y finas com un dos-primera;
jo, nena, l' estimo.

—¡Au, tiris enrera!

y no m' amohini ¡calli per Déu, home!

SOCI DEL VALLESÀ.

II.

Tersa quarta-primadós
ab tot lo mèu cor, Total:
quarta-dós es bèn rodò;
prima es nota musical.

N. N.

SINONIMIA.

Lo llauner, tot de la Lola
que sembla molt bon xicot,
una banyera li ha tot
que será per ella sola.

J. STARAMSA.

CONVERSA.

—¿Are hi perdut vint duros?
—Y aixó ¿á quin joch?
—Búscau, ja t' ho he dit.

CAMILO KLEKS.

TRENCA-CLOSCAS.

¿VIU DAL PRIMER PIS? JA M ENCERA.

Formar ab aquestas paraulas lo nom de tres carrers de Barcelona.

DÓS ANTI-ALEMANYS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8.—Carrer de Barcelona.

6 7 5 6 5 4 8.— » » »

1 2 3 4 5 6.—Un ofici.

1 2 3 4 8.—Vejetal.

6 8 4 8.—Bestia.

3 5 4.—Número.

6 5.—Nota musical.

2.—Vocal.

UN FILL DE CATALUNYA.

TERS DE SÍLABAS.

... ..

.. ..

.. ..

Sustituir los punts ab lletras de modo que digan: Primera ratlla vertical y horisontal: nom de dona.—Segona: ciutat.—Tercera: utensili de cuyna.

P. A. NARRA.

GEROGLÍFICH.

DM
V. REU M.

que

DA × O

TRAGA-MARCES.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.